

de er lige saa lønnende, som de nogen Sinde har været. I hvert Fald ved jeg af Erfaring som praktisk Landmand, at der vanskeligt kan opvises nogen Tid, hvor Produktionsforholdene indenfor Landbruget har været mere gunstige, end de er for Øjeblikket.

Naar der er Usikkerhed over vore Produktionsforhold paa Grund af det høje Prisniveau, er det altsaa ikke, fordi Produktionen ikke i sig selv er lønnende, men fordi alle er klare over, at der en Gang vil komme et Pristald, og derfor ikke tør sætte Produktionen op saa meget, som man ellers vilde. Jeg ser derfor saaledes paa det, at det, det gælder om for os Landboere, er ikke vedblivende at faa Priserne sat op. Tværtimod, det gælder om at faa Prisstigningen standset, fordi det er min Overbevisning, at naar en Gang Pristaldet kommer, vil det Sted, hvor det først vil komme, være for Landbrugsproduktens Vedkommende; og jo højere vi er kommet op med vore Priser, desto vanskeligere bliver det at modstaa de vanskelige Forhold, vi saa vil komme ind under. Jeg skal sige hvorfor: fordi jo højere vi er kommet op med Priserne paa vore Produkter, desto større bliver de Forpligtelser, vi paatager os i det Brug, vi nu en Gang besidder, og disse Forpligtelser vil komme til ikke alene at gælde for det nuværende Slægtled, men ogsaa for dem, som kommer efter os. Derfor tror jeg, det gælder om, at vi ikke stadig kræver højere Priser. Det, det gælder om for os, er at faa Prisstigningen standset, og selvfølgelig vil saa ogsaa Arbejdslønnens Stigning standse samtidig. De Forpligtelser, vi har paataget os i højere Grad end tidligere, vil være, foruden Arbejdslønnernes, Udgifter til Redskabers Vedligeholdelse, og Skatter og Prioritetsbyrder vil ogsaa blive forhøjet.

I denne Forbindelse vil jeg gerne nævne, at jeg ikke er enig med de Landboere, som mener, at Arbejdslønnens Højde er til Skade for os Landboere. Jeg tror, at for de flestes Vedkommende er det modsatte Tilfældet, fordi jeg ser saaledes paa det, at for alle os indenfor Landbruget, som væsentligst lever af Arbejdsfortjeneste, er det en Fordel, naar Arbejdslønnen er høj, fordi vi selvfølgelig saa faar mere for det Arbejde, vi udfører. Og vi faar mindre Prioritetsbyrde i Fremtiden, ved at Arbejdslønnen er noget høj. Selvfølgelig er det modsatte Tilfældet for de Landmænd, som væsentligst eller helt lever af andres Arbejdsudbytte. For dem er det selvfølgelig et Tab, at de maa yde mere Arbejds løn end tidligere.

Jeg forstaar meget vel den Glæde,

det ærede Medlem Hr. Pitzner udtalte over, at Slakteriarbejderstrejken tabtes, fordi jeg finder det naturligt, at Arbejdsgiverforeningens Repræsentanter ser med Glæde paa, at Landboernes Andelssammenslutninger og Arbejdernes Fagforeninger, som i Virkeligheden har samme Formaal, nemlig at unddrage sig Storkapitalens Udbytning, i Stedet for at arbejde i Fællesskab for dette Formaal søger at ødelægge hinanden, som de gjorde ved den Sammenslutning, der fandt Sted mellem Andelsforeningernes Mænd og Storkapitalens Mænd gennem Arbejdsgiverforeningen. Men jeg tror ganske vist ikke, at denne Stilling fra Andelslagteriernes Ledelses Side har høstet udelte Anerkendelse omkring i de mindre Landbrug.

For et Øjeblik siden hørte vi det ærede Medlem Hr. Jacobsen tale smukt om, at det, det først og fremmest gjaldt om, naar der er Tale om Jordlovgivning, var at faa de unge til at spare, og det kan ogsaa være rigtigt. Det kan ogsaa være rigtigt, naar de Radikales Ordfører, det ærede Medlem Hr. Rode, udtalte, at naar man vilde opfordre de unge til Sparsommelighed, maatte man ogsaa anvise dem, hvortil de skulde spare, og at det for Byungdommens Vedkommende er vanskeligt at faa Øje paa, hvortil de skal spare, fordi de ikke har Ud-sigt til nogen Sinde at faa selvstændigt Erhverv. I Modsetning dertil, udtalte det ærede Medlem Hr. Rode, var der dog bedre Kaar for de unge ude paa Landet, fordi de i mange Tilfælde kunde faa selvstændigt Landbrug.

Jeg tror, det første er rigtigt, men jeg tvivler noget om, at det sidste er helt rigtigt for Øjeblikket. Forholdene har udviklet sig saaledes i vort Land i de sidste 50 Aar, maaske mere, at den Befolkningstilvækst, der finder Sted hvert Aar, ikke bliver bibeholdt ude paa Landet. Vi ved af Erfaring, at den gaar enten ind til Byerne eller ogsaa ud af Landet. Det vil i Virkeligheden sige, at skønt Befolkningen forøges, og skønt det danske Landbrug har haft saa gode Kaar at arbejde under, har dog de unge ubemidlede Landboere ikke haft nogen som helst Udsigt til ved Sparsommelighed at faa fat i et Stykke af den danske Jord.

Som Forholdene er for Øjeblikket for den danske Industri med den store Mangel, der er paa Raavarer, er alle enige om, at vi bør søge at faa den Strøm vendt, som nu gaar fra Landet til Byerne, søge at faa det saaledes, at vi kan give de unge Adgang til at faa fat i selvstændigt Erhverv paa Landet. Men naar man ser, at vi hverken